

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Y. G.**, zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem, sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, sídlem Opočíněk 57, Pardubice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2020, č. j. KRPE-84229-20/ČJ-2020-170022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 15. 12. 2020, č. j. 66 A 1/2020 - 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 12. 11. 2020 byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie - nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

(dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce.

[2] Rozhodnutí bylo vydáno na základě pobytové kontroly, kterou dne 12. 11. 2020 v 09.30 hod. provedla hlídka Krajského ředitelství policie Pardubického kraje na adrese T. X, L.. V rámci kontroly byl ztotožněn žalobce, který se prokázal cestovním pasem Alžírsko opatřeným biometrickými údaji, jehož doba platnosti uplynula 23. 11. 2018. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že žalobce nemá vízum ani jiné platné oprávnění, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalované Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že v posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro zajištění žalobce za účelem jeho předání do jiného členského státu Evropské unie. Žalovaná dle krajského soudu náležitě zjistila skutkový stav věci. Pokud žalobce až po vydání rozhodnutí o zajištění uplatnil jiné skutkové okolnosti, které neuvedl v řízení před žalovanou, ač tak učinit mohl a měl, nebylo možné jejich nevypořádání přičítat k tíži žalované.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že v souzené věci od počátku neexistovaly důvody pro jeho zajištění. S ohledem na rodinné a ekonomické poměry bylo možné v jeho případě uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Stěžovatel taktéž poukázal na procesní pochybení krajského soudu, jehož povinností bylo provést stěžovatelem navržené důkazy dokládající existenci trvalého rodinného vztahu na území České republiky, a zhojit tak nedostatky rozhodnutí žalované. Stěžovatel doplnil, že § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“, a tedy nelze předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Dle stěžovatele měla Česká republika z humanitárních důvodů také vyslovit příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel rovněž namítl porušení čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 31 a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na správní spis a vyjádření při jednání před krajským soudem. Zároveň uvedla, že stěžovatel byl dne 14. 1. 2021 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců z důvodu uplynutí zákonné lhůty pro předání podle nařízení Dublin III. Současně bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti stěžovatele opustit území České republiky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(...) v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel

pokračování

zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.(...) Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo“. Rozšířený senát dále v citovaném usnesení uvedl, že „taková úvaha správního orgánu bude nezbytná např. v případě, kdy - jako v posuzované věci - budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života (...). Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince“.

[8] Z usnesení rozšířeného senátu tedy vyplývá, že správní orgán je povinen zabývat se v řízení o zajištění otázkou, zda by důsledkem zajištění mohl být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a to v případech, kdy jsou mu takové okolnosti známy (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2012, č. j. 2 As 84/2011 - 50, nebo ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 - 29).

[9] V nyní projednávané věci však taková situace nenastala, neboť žalovaná v době svého rozhodování nedisponovala žádnou indicií nasvědčující tomu, že by stěžovatel měl na území České republiky jakékoli rodinné či osobní vazby. Z obsahu vysvětlení, které stěžovatel podal žalované dne 12. 11. 2020, je patrné, že z Alžírsko vycestoval v dubnu roku 2018 z ekonomických důvodů, a to na základě cestovního pasu, jímž se prokázal při pobytové kontrole. Cestoval do Turecka na turistické vízum. Pěšky překročil hranici do Řecka, kde požádal o mezinárodní ochranu, dále pokračoval přes Albánii, Černou Horu, Bosnu a Hercegovinu, Chorvatsko a Slovinsko až do Itálie, která byla jeho cílovou zemí. Zde opět požádal o mezinárodní ochranu. Jelikož se mu v Itálii nedařilo najít práci, odjel do Francie. Přes internet se seznámil s A. P., která jej asi dvakrát navštívila a následně jej pozvala na návštěvu do České republiky, kam stěžovatel přijel začátkem října 2020. Stěžovatel výslovně uvedl, že v České republice nemá žádné rodinné vazby ani zázemí, přijel pouze za kamarádkou, s níž se po celou dobu dorozumívá prostřednictvím překladáče z francouzštiny. Ani v závěru výpovědi, kdy mu žalovaná poskytla prostor doplnit jakékoli další skutečnosti, které považuje za relevantní, se stěžovatel o jakýchkoli vazbách na území České republiky – natož vazbách osobní či rodinné povahy – nezmínil. Za daných skutkových okolností proto Nejvyšší správní soud přisvědčuje závěrům krajského soudu, že žalované nelze - pokud jde o soukromý a rodinný život stěžovatele na území České republiky - vytýkat nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, neboť stěžovatel v řízení žádné takové skutečnosti neuvedl.

[10] V kasační stížnosti pak stěžovatel v této souvislosti poukázal na pochybení krajského soudu, který okolnosti týkající se jeho rodinného života nezohlednil a neprovedl

důkazy na podporu jeho tvrzení. V projednávaném případě však Nejvyšší správní soud namítaná pochybení v postupu krajského soudu a jím vydaného rozsudku neshledal.

[11] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 - 50, vyslovil, že *„obecně lze i po cizincích, s nimiž je vedeno řízení o správním vyhoštění (či kteří jsou za tímto účelem zajištěni), požadovat, aby všechny relevantní okolnosti, které jsou jim v té době známy, vyličili již správnímu orgánu“* [body 46 a 47]. Rovněž v případě zajištění za účelem předání do jiného členského státu Evropské unie je třeba na tomto požadavku trvat.

[12] V posuzované věci stěžovatel okolnost, že je A. P. jeho družka a že s ní na území České republiky žije ve společné domácnosti, poprvé zmínil až po vydání rozhodnutí o zajištění, ačkoli mu objektivně nic nebránilo tuto okolnost sdělit dříve. V rámci podaného vysvětlení naopak v rozporu s těmito tvrzeními výslovně uvedl, že zde nemá žádné osobní ani rodinné vazby, A. P. je pouze jeho kamarádkou, u které na návštěvě v České republice bydlí a s níž se dorozumívá prostřednictvím překladče Google. Stěžovatel také vypověděl, že nemá v úmyslu žít v České republice (plánoval zde setrvat asi měsíc a pak se vrátit do Itálie).

[13] Stěžovatelovo tvrzení, které uplatnil až po vydání rozhodnutí o zajištění, že má vážný a trvalý vztah s družkou A. P., oba plánují společný život v České republice a uzavření manželství, je tedy ve světle jeho dřívější výpovědi nutno hodnotit jako účelové (učiněné ve snaze zvrátit rozhodnutí o zajištění), které nadto nedosahuje ani takové intenzity či výjimečnosti (v podobě natolik zásadní změny osobních poměrů), která by soud mohla vést k prolomení pravidla vyjádřeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. (zakotvujícího vázanost soudu při přezkumu rozhodnutí správního orgánu skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu).

[14] Stěžovatel ostatně ani neuvedl žádný objektivní důvod, který by mu bránil sdělit okolnost, že žije s družkou A. P. ve společné domácnosti, již v rámci podaného vysvětlení (kromě obecného tvrzení, že *„si je vědom, že pravdivě neuvedl po zadržení své rodinné poměry na území a tím si v řízení přitížil, konal ale v dobré víře ochrany své družky, neboť se domníval, že by mohla být z důvodu neoprávněného pobytu žalobce na území potrestána“*). Za dané situace proto nelze krajskému soudu vytýkat, že nepřistoupil k provádění důkazů navržených stěžovatelem k prokázání jeho tvrzení.

[15] Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že nesouhlasí s předáním do Maďarska (ačkoli měl být předán do Itálie), že žalovaná nezohlednila jeho věk (stěžovateli není 20 let, nýbrž 41 let), a dále namítá, že jeho matka, na kterou je silně citově fixován, žije na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu (přestože podle podaného vysvětlení ze dne 12. 11. 2020 oba rodiče zemřeli), je zřejmé, že se tyto námitky zcela míjejí se skutkovými okolnostmi souzené věci a ani nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu.

[16] K nově uplatněné argumentaci obsažené až v kasační stížnosti (nadto pouze v obecné rovině), že v předchozím řízení nebyla dostatečně posouzena stěžovatelova ekonomická situace, že došlo k porušení ustanovení mezinárodních úmluv a že nedošlo k vyslovení příslušnosti České republiky k posouzení žádosti stěžovatele o mezinárodní

pokračování

ochranu, Nejvyšší správní soud uvádí, že tyto kasační námitky jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné, a proto se jimi nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Na základě výše uvedených skutečností tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu